

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 69 (34/00) - 001015

arbetarmakt.com

Innehåll

- Serbien: Revolutionen och dess fiender
- Palestina: För ett arbetarnas Palestina

Serbien: Revolutionen och dess fiender

En mäktig folklig revolution har ägt rum i Jugoslavien. Mer än en halv miljon människor på Belgrads gator och massdemonstrationer i andra städer har kastat Slobodan Milosevics regim på historiens sophög. Trotsande tårgas och batonger stormade demonstranter det jugoslaviska parlamentets byggnad och satte det i brand. Den statliga TV-stationen befriades och förklarades som "fri TV" och inrikesministeriet togs över.

En generalstrejk ledd av kolgruvearbetarna spelade en avgörande roll för att starta den folkliga revolutionen. Polisens vilja att slåss falnade inför massiva protester, barrikader och ockupationer, medan armén stannade kvar i barackerna. Försöket från generalstaben att övertala, muta och hota gruvarbetarna att återvända till arbetet möttes med hot om inbördeskrig om militären ingrep för att bryta strejken. Ställd inför detta och inte minst det öppna avståndstagandet från Milosevic i arméns led, såg sig generalerna sig tvungna att förklara för Milosevic att hans tid var ute.

Tillsammans med slovenska, kroatiska, bosniska och Kosova-albanska nationalisterna har Milosevic-regimen hjälpt till att slita sönder Jugoslavien och utsätta dess folk - inklusive serberna - för fruktansvärda lidanden. Arbetarklassens sociala erövringar har grundligt plundrats av Milosevic-familjen och andra byråkratiska klaner. För att maskera denna stöld har regimen draperat sig i extrem storserbisk chauvinism och provocerat krig i Slovenien, i Bosnien och slutligen i Kosova. Men resultatet har varit katastrofalt och gett imperialisterna i Nato en förevändning att påtvinga Serbien sanktioner och bomba dess broar, järnvägar, kraftverk och fabriker. I det ögonblick Milosevic försökte beröva folket på det otvetydiga valresultatet, beslöt sig massorna för att ta gatorna i besittning för att driva bort honom. De hade fått nog: Han måste bort! Så tolv år efter att de övriga länderna i Östeuropa har Jugoslavien upplevt sin revolution mot den byråkratiska diktatur som stulit den gamla urartade arbetarstatens statliga egendom.

Valets vinnare Kostunica kom att inta rollen som den uppenbara ledaren för revolten mot Milosevic. Men han är en serbisk nationalist och motståndare till Kosovos självständighet. I motsats till andra oppositionsledare har han dock vägrat att komma överens med Milosevic. Folk röstade på honom för att bli av med Milosevic, utan att Serbien för den skull underordnades Nato.

Som den borgerliga politiker Kostunica är vill han nu att massorna skall lämna gatorna och överlämna makten i hans händer så att han i lugn och ro skall kunna befästa sin kontroll över statsapparaten för att kunna använda den till att fullborda nedmonteringen av alla återstående hinder för en fullständig kapitalistisk restaurering i Serbien - och för att komma överens med Nato-makterna, IMF, de multinationella bolagen och bankirerna. Men som med alla folkliga revolutioner

har inte massorna rest sig bara för att ersätta en politiker med en annan. Arbetarna - ledda av kolgruvearbetarna - vill se ett slut på sin sociala och ekonomiska misär. De vill slippa se sina arbetsplatser och samhällen falla sönder medan de förutvarande "socialistiska" byråkraterna och de nya ägarna fyller på sina schweiziska bankkonton och köper lyxjakter och andra leksaker för de rika.

De serbiska massorna får inte lyfta Kostunica till makten bara för att återvända till samma arbetslöshet och misär som förut. Istället för att lämna gatorna måste massorna använda sina nyvunna erfarenheter av masskamp till att kämpa för sina egna brännande ekonomiska och sociala behov. De måste gå vidare på den inslagna vägen och förvandla den framgångsrika revolten mot Milosevic till en social revolution; för att makten överförs till arbetarna och deras allierade bland studenterna och bönderna.

Arbetarna måste ta kontroll över sina fabriker, kontor och gruvor. De måste ockupera sina arbetsplatser och jaga bort de nya ägarna och införa verklig "självförvaltning" genom demokratiskt valda och återkallbara arbetarråd. De måste kämpa för att de officerare och ämbetsmän som bar upp den gamla regimen sparkas från sina poster, och de måste också försöka vinna krigsmaktens fotfolk för sin sak för att förhindra att de på nytt kan komma att användas för att försvara en arbetarfientlig regim.

De måste kräva att Kostunica utlyser val till en konstituerande församling. Som förberedelse för sådana val måste de oberoende fackens och de "officiella" fackens basenheter vinnas för att - med eller mot sina gamla ledningar - sammankalla stormöten på fabrikerna, i arbetarnas bostadsområden, gruvsamhällena osv, för att formulera ett gemensamt handlingsprogram i syfte att tillgodose de arbetande massornas brännande behov och utse arbetarkandidater till den konstituerande församlingen. Alla ansträngningar måste göras för att arbetarna skall kunna göra sin stämma hörd - och inte minst komma att utgöra majoriteten i den konstituerande församlingen. Förbundet för en revolutionär kommunistisk internationell (FRKI) kommer att försöka vinna de serbiska massorna för följande åtgärder:

-Bekämpa alla angrepp på demokratiska rättigheter! För fullständig mötes-, yttrande- och tryckfrihet och rätt att demonstrera! Ner med den statliga censuren! Den massomfattande proteströrelsen och anställda vid tidningar, den statliga radion och TV:n, måste ställa alla media under sin kontroll!

-Avväpna den lokala polisen! Beväpna folket! För väpnat försvar av demonstrationer! Soldaterna måste överlämna sina vapen till massornas organiserade självförsvarsenheter! För en arbetarmilis för att nedkämpa de trupper som är lojala gentemot Milosevic och fascisternas och reaktionärernas beväpnade gäng!

-För att en gång för alla göra slut på hotet från den storserbiska chauvinismen är det av avgörande betydelse för massrörelsen att stödja rätten till självbestämmande för alla nationella minoriteter i Jugoslavien (ungrare, muslimer i Sandzak osv.)

-För ett villkorslöst och omedelbart erkännande av republiken Kosova. Nej till det fortsatta förtrycket av den albanska minoriteten i Serbien! Ingen etnisk rensning av serber från Kosova! På grundval av detta fria erkännande av minoritetsfolkens nationella rättigheter kan kampen för en balkansk socialistisk federation ta sin början.

-För en arbetarklassens krisplan! Milosevics regim och Nato har ruinerat landet - nu är det dags att reorganisera ekonomin och återuppbygga landet. För arbetarkontroll över alla stora företag! För en offentlig debatt om hur landets begränsade resurser skall användas!

-För omedelbar expropriering av Milosevic-klanens och alla deras korrupta kumpaners tillgångar! Förstatliga alla stora företag under arbetarkontroll!

-Bort med Nato-styrkorna från Kosova och resten av Balkan! Att göra slut på Milosevic-diktaturen är de serbiska, montenegrinska och kosova-albanska arbetarnas uppgift, inte västmakternas!

-Istället för att erkänna en Kostunica-regering och dess planer på en IMF-diktatur över ekonomin och Nato-"demokrati", måste de serbiska arbetarna kräva omedelbara val till en konstituerande församling. Dessa val bör stå under kontroll av massstödda aktionsråd!

-De klassmedvetna arbetardelegaterna bör i en sådan konstituerande församling kämpa för en

revolutionär arbetarregering som inför en demokratiskt planerad ekonomi och en regim byggd på arbetardemokrati.

-Ställ Milosevic och alla ledande figurer i polisen och armén inför en arbetartribunal där både serbiska och albanska delegater skall döma dem! Leta reda på alla som är skyldiga till krigsförbrytelser i Kosova och ställ dem inför rätta!

-För en regering baserad på arbetarnas, böndernas och soldaternas aktionsråd!

-För en internationell arbetarkampanj för att tvinga imperialistmakterna att villkorslöst finansiera återuppbyggnaden av Serbien och Kosova.

Palestina: För ett arbetarnas Palestina

Återigen har Israel svarat med terror på palestiniernas protester; brutala maktdemonstrationer som måste mötas med kraftfulla protester från världens arbetarrörelse och antiimperialister.

Sammandrabbningarna, som lett till att ett stort antal palestinier dödades och skadades, tog sin början den 28 september efter att ledaren för Israels högerparti Likud, Sharon, besökt den heliga plats som israelerna kallar Tempelberget. Muslimerna som också betraktar platsen som helig kallar den för Haram al- Sharif. För palestinierna var Sharons besök en akt av "religiöst krig". Palestinsk ungdom svarade på den sionistiska provokationen med massdemonstrationer över hela Jerusalem and Västbanken.

Palestinierna vill se östra Jerusalem som huvudstad för sin stat, medan israelerna kräver att staden förblir odelad och under deras kontroll. Vad gäller Tempelberget vill ingen sida ge den andra ensam kontroll och båda parter är olustiga inför tanken på delad kontroll. Av rädsla för en uppgörelse mellan den israeliske premiärministern Barak och PLO om Jerusalems framtid, var Sharons handlingar avsedda att mobilisera de krafter i Israel som är motståndare till en fredsuppgörelse med PLO.

Den senaste händelseutvecklingen illustrerar bräckligheten hos hela fredsprocessen; den visar på i vilken utsträckning som högern i Israel är beredd att undergräva processen och i vilken utsträckning som den palestinska sidan oupphörligt sätts under press att göra än fler eftergifter.

Valet av Ehud Baraks Labour-ledda koalition signalerade att majoriteten av israelerna ville se att framsteg gjordes i fredsprocessen. Barak lovade att förhandla fram en fred med Syrien, att de israeliska styrkorna skulle dra sig tillbaka från Libanon, och att nå en överenskommelse med palestinierna om skapandet av en palestinsk stat, gränserna, Jerusalem, de israeliska bosättningarna och de palestinska flyktingarna. Men Barak har hittills bara uppnått ett av sina uttalade mål, det ensidiga tillbakadragandet från södra Libanon.

Den sista rundan av amerikansk diplomati ledde ingenstans. I motsats till tidigare tillfällen var det inte möjligt att nå en uppgörelse genom att erbjuda PLO-ledaren några innehållslösa eftergifter som kunde hjälpa honom att rädda ansiktet. Detta på grund av att inga kompromisser var möjliga i de frågor som stod på spel, utan att totalt misskreditera Arafat och fredsprocessen i palestiniernas ögon. Palestinierna har sett sina ledare förhandla bort deras framtid, sett hur lösningen på viktiga frågor ständigt förhalats och upplevt hur gjorda överenskommelser genomförts på ett sätt som ständigt missgynnat dem. Om Arafat gav upp palestiniernas anspråk på östra Jerusalem eller kravet på kompensation till flyktingarna, skulle det inte bara leda till ett massivt förkastande av ett sådant avtal, utan också sätta hans egen ställning i fullständig gungning.

Inställningen bland palestinier ser nu ut vara att det är bättre med inget avtal alls än ett dåligt avtal. Detta är inte förvånande om man ser till de förslag som läckt ut:

Det kommer att finnas en "palestinsk stat" som omfattar 95 procent av Västbanken. De återstående fem procenten som innehåller israeliska bosättningar kommer att annekteras av Israel. Israelerna kommer att ha rätt att röra sig fritt till och från de 183 bosättningarna i området. Israel kommer att kunna hålla sig med förvarningsstationer i området och kunna sätta in styrkor i Jordan-dalen samtidigt som de behåller kontrollen över lufrummet. Dessutom kommer Israel att kunna behålla ett "säkerhets"-område som delar Västbanken i fyra delar. Med andra ord kommer palestinierna att få hålla till godo med en något utvidgad version av den ansamling av apartheid-liknande bantustans

som de nu har, utan gränser, sammanhängande territorium eller egna styrkor.

Det var dock ifråga om Jerusalems framtid och flyktingarna som det låste sig. Israel skulle uttrycka sin "beklagande" över de lidanden de 4,5 miljoner flyktingarna från 1948 och 1967 fått utstå och absorbera några tiotusental - men bara under ett familjeåterföreningsprogram, och utan att påta sig något moraliskt ansvar för att ha skapat flyktingproblemet. Ytterligare en halv miljon flyktingar skulle ges tillåtelse att slå sig ner i den lilla palestinska enklaven på Västbanken medan resten förväntades att bli bofasta i de länder de nu befann sig.

Ifråga om Jerusalem skulle Israel förändra den demografiska balansen till sin förmån genom att överlämna 28 arabiska byar till palestinierna medan det annekterade tre israeliska bosättningar. Detta skulle reducera Jerusalems arabiska befolkning på 233 000 till 60 000 eller 10 procent av stadens befolkning. Jerusalem skulle bli Israels förenade huvudstad, med den östra delen annekterad och "delad suveränitet" i de palestinska områdena - med Israel i kontroll byggnation och planering. Slutsatserna för socialister och antiimperialister borde vara uppenbara:

-Den nuvarande situationen visar på begränsningarna hos ett borgerligt nationalistiskt ledarskap som fruktar att leda massorna ut i kamp och som strävar efter att få till stånd en palestinsk stat genom kompromisser med imperialismen, den sionistiska kolonialismen och de arabiska härskande klasserna.

-Den nuvarande situationen avslöjar innebörden av "tvåstats"-lösningen, som inte kunde leda till något annat än vad den lett till; beroende och underordning för palestinierna i de ockuperade områdena och övergivande av palestinierna i Israel och de palestinska flyktingarna i arabstaterna. Mest av allt visar det på behovet av en rörelse, ledd och kontrollerad av massorna, som med revolutionära medel kämpar för en sekulär arbetarstat i hela det historiska Palestina.

En sådan rörelse skulle inte acceptera de nationella gränserna som ett villkor för nationell frigörelse, utan skulle försöka bryta ner dem, både genom bestämda åtgärder för att riva ner de sionistiska privilegierna och genom appeller till de progressiva delarna av den israeliska arbetarklassen för solidaritet i frågor av gemensamt intresse.

En sådan rörelse skulle också sträva efter att inkludera sådana element från den judiska befolkningen som har vunnits för en rättvis lösning på den nationella frågan, och göra klart att ett arbetarnas Palestina kommer att respektera deras nationella rättigheter. Och en sådan rörelse skulle förkasta varje program som baserades på fortsatt delning, vare sig det var baserat på gränserna före 1967 eller något annat.